

Predica de la Krefeld

Duminică, 7 octombrie 2007, 10.00

Ewald Frank

[...] Amin. Puteți lua loc. Trebuie să vă transmitem salutări de la mulți frați, din multe țări. Am primit telefoane de la cei care au fost conectați ieri seară. S-au bucurat pentru clarificarea unui punct sau a altuia, din Sfânta Scriptura. Cerem îndurarea lui Dumnezeu, ca El să continue să ne vorbească, să ne călăuzească în tot adevărul. Aceasta este ziua pe care au dorit s-o vadă profeții. Precum atunci, tot așa este și azi – mulți profeți și oameni neprihăniți ar fi dorit să fie de față. Ei au profețit despre harul care va veni, dar n-au mai apucat să-l vadă. Noi îl putem vedea, prin harul Său.

Avem o dedicare de copii, apoi surorile noastre vor cânta o cântare, apoi vom prezenta niște frați – mai ales pe fratele nostru de pe Coasta de Fildeș, din Abidjan, care este persoana principală acolo, în lucrarea lui Dumnezeu, și care are o mare răspundere. De asemenea, și toți ceilalți frați, care sunt aici azi: fratele Inodi din Orleans, frații noștri din Paris... da, frații noștri din toate țările vecine. Suntem bucuroși mai ales pentru faptul că prietenii noștri din Finlanda sunt azi aici; din Suedia, și, desigur, din toată Europa de est, din Polonia, din Republica Cehă, Slovacia, Austria, Elveția, Belgia, Olanda, și, desigur, și din alte părți ale lumii – Italia... Apoi, frații noștri din America Centrală și de Sud – Dumnezeu să vă binecuvânteze într-un mod deosebit! Vă vom aminti în rugăciune – ca DOMNUL să fie cu voi.

Ați observat cât de serioase au fost deja cuvintele de introducere? Comparația: în clipa aceea, lui Zaharia i-a fost greu să creadă. El era bătrân, Elisaveta era bătrână – lui i-a fost greu să creadă – apoi îngerul Gavril a spus „*Iată că vei fi mut, și nu vei putea vorbi, până în ziua când se vor întâmpla aceste lucruri...*”. Și sfatul sau indicația aceasta o dă DOMNUL tuturor: dacă nu puteți încă să credeți promisiunea lui Dumnezeu, atunci tăceți și așteptați până se împlinește! Lucrul acesta este în Biblie, și este marea lecție pe care trebuie s-o învățăm cu toții. Când Dumnezeu vorbește, când Dumnezeu face promisiuni, atunci nu vă privește pe voi cum se vor împlini. Dumnezeu și-a luat răspunderea pentru tot ce a promis.

Apoi, avem comparația – cum a acționat Maria. Și ea a spus: „Nu știu de bărbat – cum se va face acest lucru?”. Dar în inima ei deja se petrecea ceva, și ea a spus „Sunt roaba DOMNULUI. Facă-mi-se după cum

ai spus”. Aceasta este atitudinea mea și a ta, azi și în veci. Facă-ni-se după cum ai promis Tu, pentru că al Tău Cuvânt este adevărul. Și toate promisiunile lui Dumnezeu sunt DA și AMIN.

Fiți sinceri: nu putem spune și noi „Astăzi s-a împlinit această scriptură în fața ochilor noștri”. Aleluia! Binecuvântat și lăudat să fie DOMNUL, Dumnezeuul nostru, care-și cheamă poporul laolaltă, din toate popoarele, limbile și neamurile – încă o dată, pentru ultima oară, vorbindu-ne. Și trebuie spus: oricine are urechi să audă ce spune Duhul Bisericilor.

Acum, deja suntem în mijlocul predicii. Îi rugăm pe părinți să vină în față cu copilul. Între timp cântăm o cântare. Cine propune o cântare? [...]

Amin. Desigur, există Cuvântul care spune „*Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.*” Ce siguranță avem în Cuvântul lui Dumnezeu! Totul a venit la existență prin Cuvânt, cele vizibile și cele invizibile. Totul s-a făcut pentru că Dumnezeu a vorbit. Și orice a exprimat El, s-a împlinit. „*La început era Cuvântul*”. În ebraică este vorba despre cuvântul „*dabar*”. Nu doar ca în greacă, „*logos*” – logos se referă la orice cuvânt – [de exemplu], un cuvânt vorbit de un politician. Dar cineva trebuie să-l fi vorbit. În ebraică se face o legătură – nu este vorba numai de cuvânt, ci și de acela care l-a vorbit, acela care vorbește, care poruncește – Acela care a spus „*Să fie lumină!*” – și a fost lumină. Deci, nu este vorba doar despre un cuvânt pe care-l poate auzi cineva cu urechile, ci și despre Acela care a vorbit Cuvântul. Și astfel ajungem la Ioan 1, „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu*”.

Noi am anunțat duminica aceasta ca fiind „ziua Bibliei” – ne-am bucurat că am putut avea această Biblie tipărită. Aici, pe pagina 3 spune: „*Ediție specială pentru Misiunea Liberă – Krefeld*”. Faptul că acest lucru a devenit posibil, este pur și simplu un cadou. Eu Îi sunt foarte mulțumitor lui Dumnezeu, din toată inima mea. Le-am spus fraților noștri care vorbesc alte limbi că de punctele importante ne vom ocupa în scrisori circulare și în broșuri, spre a informa poporul lui Dumnezeu din lumea întreagă...

Apropo, astăzi avem salutări și din partea scumpilor noștri frați și surori din Israel. Este un mic grup și în Israel – și spune aici, „*Salutări din Israel, vouă tuturor. Noi tocmai am început anul 5767*”. Noi suntem ceva mai departe – în anul 2007. Nu are importanță când și cine a făcut calculele – noi avem o imagine clară, de ansamblu, în ceea ce privește istoria omenirii. De la Adam la Avraam au fost circa 2000 de ani. De la Avraam la Hristos, tot circa 2000 de ani. Iar acum au trecut din nou 2000 de ani, și

mai rămâne numai „o zi”, „ziua de pe urmă”, „ziua DOMNULUI”.

Deci, suntem recunoscători că putem trăi la sfârșitul timpului de har, și că putem fi martori și putem trăi personal cercetarea îndurătoare din partea lui Dumnezeu. Așa cum s-a citit în vremea aceea, în Luca 4, tot așa se poate citi din nou, astăzi. Nu a fost vorba de omul Pavel, sau omul Isaia, sau Ioan Botezătorul, ci ungerea sfântă, Duhul lui Dumnezeu se odihnea peste ei – „oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt”. Lucrul acesta eu îl pot confirma aici, ca martor ocular: fratele Branham n-a reprezentat învățătura unei denominații, n-a reprezentat ceea ce s-a decis sub forma unui crez, în anul 325, sau în 381 la Calcedon, ci el a reșezat pe sfeșnic Cuvântul lui Dumnezeu – separat de toate tradițiile și părerile oamenilor, aducând Cuvântul curat al lui Dumnezeu, astfel ca Biserica, înaintea revenirii lui Isus Hristos, să fie zidită pe temelia apostolilor și a profeților, Isus Hristos Însuși fiind piatra din capul unghiului. Pentru noi Cuvântul lui Dumnezeu nu este un cuvânt gol, ci este sămânța dumnezeiască în care se găsește germenul vieții dumnezeiești. Așa cum în fiecare sămânță firească se află un germen de viață, și acesta poate să se arate numai când a fost semănată sămânța, când vine ploaia și soarele strălucește, când sămânța moare, astfel ca viața ascunsă în sămânță să poată răsări, Isus Hristos, bobul de grâu care a căzut în pământ, a murit și după aceea a înviat, ducând pe mulți fii la slavă – cum este scris în Evrei 2. Și deja Ioan a vestit ce se va întâmpla la sfârșit: „*Acela Își are lopata în mână, Își va curăți cu desăvârșire aria, și Își va strânge **grâul** în grânar*” – El, Fiul lui Dumnezeu, noi, fiii și fiicele lui Dumnezeu. El – zămislit de Duhul, născut în lumea aceasta; tot așa suntem și noi zămisliți prin Duhul lui Dumnezeu și suntem născuți din nou la o nădejde vie.

Aici este, cu adevărat, taina întrupării DOMNULUI nostru. Noi am spus-o deseori: El a trebuit să vină în creația căzută. Acum urmează comparația cu Eva, care a fost amăgită, care n-a rămas în starea ei de la început, așa cum ar fi trebuit, și apoi să se fi unit cu Adam – dar Maria a rămas așa cum a fost născută în lumea aceasta: neatinsă, neamăgită; „*fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu*” – și așa s-a întâmplat, așa cum a vestit DOMNUL Dumnezeu în Vechiul Testament. Cel mai bine se poate citi în Matei 1.21-23, apoi în Luca 1.30-31. Acolo ni se spune cu exactitate ce s-a întâmplat. Dacă mergem apoi la scrisorile apostolilor, vedem cum a fost arătat în detaliu, și cum a trebuit să se întâmple pentru noi, ca noi să primim răscumpărarea din acest trup păcătos, până la schimbarea trupurilor noastre la revenirea lui Isus Hristos, DOMNUL

nostru. Trupul a fost și el răscumpărat. Mai întâi sufletul, duhul este eliberat, sufletul răscumpărat, iar după aceea, la revenirea DOMNULUI nostru, schimbarea trupului nostru.

Dați-mi voie să vă citesc câteva versete, căci în „ziua Bibliei”, Cuvântul lui Dumnezeu, ca întotdeauna, de altfel, trebuie predicat și pus pe sfeșnic. Cerul și pământul vor trece, toate tâlcurile vor trece, totul va trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci. Și dacă Cuvântul este în tine și în mine, atunci noi rămânem cu acesta, în veci.

Acum, pentru cei ce au citit Matei 1.21 și Luca 1.30-31, dați-mi voie să vă citesc din Psalmul 22.9-10: „*Da, Tu ești Acela care m-a pus în pântecele mamei, care m-a ocrotit la pieptul mamei mele; de la naștere am fost sub paza Ta, din pântecele mamei mele Tu ești Dumnezeul meu*” [traducere după germană]. Și El este Dumnezeul nostru, pentru că Dumnezeu a devenit Tatăl nostru, prin Isus Hristos, DOMNUL nostru. El este Cel întâi născut dintre mulți frați.

Un cuvânt din Neemia, pe care l-am citit azi, despre cum a călăuzit Dumnezeu pe poporul Său, și cum ai Săi L-au chemat și au vestit slava lui veșnică. Neemia 9.5b-6: „...*binecuvânați pe DOMNUL, Dumnezeul vostru, din veșnicie în veșnicie! Binecuvântat să fie Numele Tău cel slăvit, care este mai presus de orice binecuvântare și de orice laudă! Tu, Doamne, numai Tu, ai făcut cerurile, cerurile cerurilor și toată oștirea lor, și pământul cu tot ce este pe el, mările cu tot ce cuprind ele. Tu dai viață tuturor acestor lucruri, și oștirea cerurilor se închină înaintea Ta*”. Frați și surori, fără a dori să ridiculizăm pe cineva, dar fiți sinceri, ce să realizeze în viața unui credincios teoria lui Darwin? Noi nici măcar nu vrem să ascultăm o asemenea teorie; pentru că noi am primit Cuvântul lui Dumnezeu în noi – Dumnezeu este Creatorul cerului și al pământului.

Apoi spune aici în v. 12... - și aș dori să subliniez scurt lucrul acesta, pentru că se repetă în vremea noastră, ca în zilele lui Moise – Neemia 9.12: „*I-ai călăuzit ziua printr-un stâlp de nor, și noaptea printr-un stâlp de foc, care le lumina drumul pe care aveau să-l urmeze*”. Ce Cuvânt! Binecuvântat fie DOMNUL. El nu și-a scos afară poporul și apoi l-a lăsat în grija lui Moise. El a mers înaintea lor, în stâlpul nor și de foc, ca să arate poporului calea pe care trebuia să meargă. Nici Moise nu știa calea – numai DOMNUL Dumnezeu știa pe ce drum își va călăuzi poporul. Dar noi știm, de asemenea, că atunci când poporul a ajuns la Marea Roșie, Dumnezeu i-a vorbit lui Moise: „*Tu, ridică-ți toiagul, întinde-ți mâna spre mare, și despică-o*”. Dumnezeu Și-a luat întotdeauna robii în slujba Sa, și

El a fost prezent ca să confirme ceea ce le-a poruncit. Moise a ridicat toiagul, Dumnezeu a despicat marea. Dumnezeu a despicat marea! Și atunci nici un slujitor al lui Dumnezeu nu primește vreo slavă, ci, așa cum cântăm, și așa cum suntem convinși, noi dăm slava numai lui Isus.

În Neemia 9 citim și versetul 19: *„În îndurarea Ta fără margini, nu i-ai părăsit în pustie, și stâlpul de nor n-a încetat să-i călăuzească ziua pe drum, nici stâlpul de foc să le lumineze noaptea drumul, pe care aveau să-l urmeze”*. Aleluia. Și DOMNUL Însuși a fost în stâlpul de nor și de foc. El a vorbit cu Moise față-n față. Și, frați și surori, noi am auzit deseori în predicile fratelui Branham, atunci când îi chema pe oameni pentru rândul de rugăciune, că el aștepta până când acest stâlp de foc – lumina supranaturală – cobora și rămânea peste persoana pentru urma să se roage. De aceea, în 7 mai 1946, la ora 23, fratelui Branham i s-a spus: „Așa cum lui Moise i s-au dat două semne – tot așa îți sunt date și ție două semne; și dacă nu vor crede primul semn, atunci îl vor crede pe al doilea.” Și Dumnezeu n-a exprimat doar o chemare, o însărcinare, ci Și-a împlinit Cuvântul, Scriptura, a făcut o realitate din făgăduința Sa: *„Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua DOMNULUI”*.

Fratele Müller a amintit deja despre Ioan Botezătorul, care a spus *„Eu nu-L cunoșteam”* deși Maria și Elisabeta erau verișoare. *„Eu nu-L cunoșteam; dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: ‘Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se și oprindu-Se, este...’ Și eu am văzut lucrul acesta, și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu”*. Adevărații slujitori ai lui Dumnezeu nu au doar un mesaj – ei au avut confirmarea supranaturală din partea lui Dumnezeu. Așa a fost în Vechiul Testament și așa a fost și în Noul Testament, și la fel este și astăzi – eu am fost martor la aceasta, prin harul Său: Dumnezeu Și-a confirmat Cuvântul Său. DOMNUL nu este „Eu am fost”, ci **EU SUNT – întotdeauna același**. Exod 3 – robul lui Dumnezeu a întrebat „cine ești Tu, care este Numele Tău? Cine m-a trimis? Mă vor întreba...” Și DOMNUL i-a spus lui Moise: *„Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: Cel ce se numește ‘Eu sunt’, m-a trimis la voi.”* El este și azi marele EU SUNT. Oricine găsește har înaintea lui Dumnezeu azi, crede făgăduința, vede făgăduința împlinită. Pentru toți ceilalți, mesajul divin nu înseamnă nimic, și ei rămân în tradițiile lor, crezând că slujesc DOMNULUI. Dar este scris – și aceasta este afirmația DOMNULUI nostru: *„Eu voi zidi Biserica Mea”* – nu 386 de biserici și denominații creștine, ci *„Eu voi zidi Biserica Mea”*. Apoi ajungem la Ioan 17: *„Eu în ei, și Tu în Mine - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una”* – nu uniți sub

Roma, ci sub Isus Hristos, Capul Bisericii. Și aici are loc acum separarea între oameni. Toate religiile, totul este se unește sub Roma, pentru că este ultimul imperiu mondial, cum ne este descris în profetul Daniel, cap. 2 și cap. 7. Dar Biserica lui Isus Hristos nu este un amestec politic, ci Trupul DOMNULUI, turma răscumpărată prin sânge. Și DOMNUL nostru spune în evanghelia după Ioan, cap. 15: „*nu sunteți din lume*”, „*după cum Eu nu sunt din lume*”. „*Dacă m-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni...*” Apoi urmează afirmația minunată: „*dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi*”. Credința este un dar din partea lui Dumnezeu. În clipa când ne este descoperit Cuvântul, atunci credința a devenit puterea lui Dumnezeu pentru noi toți, prin harul Său.

În Psalmul 33 avem afirmațiile minunate despre Cuvântul DOMNULUI. „Ziua Bibliei” – Biblia este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Psalm 33.3-4: „*Cântați-I o cântare nouă! Faceți să răsunе coardele și glasurile voastre! Căci Cuvântul DOMNULUI este adevărat*”. Amin! „*...și toate lucrările Lui se împlinesc cu credincioșie*”. Amin. Așa este! „*El iubește dreptatea și neprihănirea; bunătatea DOMNULUI umple pământul. Cerurile au fost făcute prin Cuvântul DOMNULUI, și toată oștirea lor prin suflarea gurii lui... Căci El zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă*.” V. 7: „*El îngrămădește apele mării într-un morman, și pune adâncurile în cămări. Tot pământul să se teamă de DOMNUL! Toți locuitorii lumii să tremure înaintea Lui! Căci el zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă*.” Ce mărturie... Bărbații lui Dumnezeu au vorbit după cum erau mânați de Duhul Sfânt. Ei ne-au lăsat ceea ce le-a fost descoperit, ce le-a devenit important. Iar acum urmează ceva foarte deosebit, în v. 10-12, ca și comparație: „*DOMNUL răstoarnă sfaturile Neamurilor, zădărnicește planurile popoarelor. Dar sfaturile DOMNULUI dăinuiesc pe vecie, și planurile inimii Lui, din neam în neam*.” Iar Pavel scrie: „*Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu*.” Ce să spunem noi, în vremea aceasta, după deschiderea pecetilor, după ce am căpătat pătrunderea în tainele lui Dumnezeu? În zilele noastre Dumnezeu a descoperit ceea ce era ascuns dinaintea întemeierii lumii. El a coborât în stâlpul de foc.

Și dați-mi voie să spun, și vă rog să aveți respect față de DOMNUL Dumnezeu – când fratele Branham a mărturisit despre aceasta, și anume că în fiecare zi, începând din 17 până în 24 martie 1963, după amiaza la orele 14, stâlpul de foc a venit în camera lui, și DOMNUL i-a descoperit pecetea despre care urma să vorbească în seara respectivă, direct, într-un mod

supranatural. DOMNUL s-a arătat în norul supranatural și i-a dat fratelui Branham îndrumarea: „Întoarce-te la Jeffersonville, căci pecețile vor fi deschise”.

Frați și surori, aceasta n-a fost planificarea unui om, ci a fost în planul lui Dumnezeu, în sfatul lui Dumnezeu. În profetul Daniel, cap. 12.4 spune: „*pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului*”- nu pentru totdeauna, ci până la vremea sfârșitului, și atunci urma să fie descoperită. Și dacă noi privim, apoi, [la ceea ce a fost descoperit prin] deschiderea peceților, primele patru merg în paralel cu vremea Bisericii, cu cele șapte epoci prin care a trebuit să treacă aceasta – așa a fost vestit deja din Vechiul Testament, în Zaharia 4, prin sfeșnicul cu șapte candel; și așa a văzut și Ioan pe insula Patmos, în Apocalipsa 1. El a văzut cele șapte sfeșnice, și pe Fiul Omului în starea Sa gloriificată, umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. Și El avea în mâna dreaptă șapte stele, care erau șapte îngeri ai celor șapte biserici. Ce ne spune nouă lucrul acesta? Adevărații slujitori ai lui Dumnezeu nu se află în mâna unui om, nu sunt slujitori ai unei biserici sau confesiuni - adevărații slujitori ai lui Dumnezeu se află în mâna DOMNULUI, și lor le este descoperit Cuvântul DOMNULUI, iar ei îl dau Bisericii. Așa este scris în Apoc. 1, chiar în primele versete: Apoc. 1.1: „*Descoperirea lui Isus Hristos*”. Noi am spus-o ieri, frați și surori, aici se folosește cuvântul grecesc „apokalupsis”, și în limba noastră înseamnă **descoperire**. Dacă acoperim ceva nu știm ce este dedesubt – nimeni nu știe, nimeni n-a văzut – descoperire. „*Descoperirea lui Isus Hristos*” – vâul a fost luat, noi Îl vedem ca pe Acela care era, care este și care va veni, ca pe Cel Atotputernic care s-a descoperit în diferite feluri, pentru mântuirea noastră, și pentru împlinirea planului Său de mântuire. Dacă Scriptura-L descrie ca Fiul lui Dumnezeu, Fiul lui Avraam, Fiul lui David, Fiul Omului, sau ca Mielul lui Dumnezeu, sau ca Mijlocitor sau Avocat, nu contează –întotdeauna este în legătură cu planul de mântuire al Dumnezeului nostru, în legătură cu Biserica, o descoperire care aparține planului de mântuire [împreună cu celelalte descoperiri] al Dumnezeului nostru.

Acum, „descoperirea lui Isus Hristos”. Niciodată în ultimii două mii de ani n-a fost atât de clară descoperirea lui Isus Hristos. Iar fratele Branham a fost probabil singurul din vremea noastră care a putut să spună „Eu l-am văzut de multe ori pe îngerul DOMNULUI. Dar pe Isus Hristos, DOMNUL meu, L-am văzut numai o dată, pe câmpul cu grâu”. Fratele nostru a fost un binecuvântat om al lui Dumnezeu, căruia i s-a permis să se

apropie de DOMNUL. Dumnezeu alege – și aici este un punct foarte important... Noi putem întreba: „Dumnezeul cel Sfânt poate vorbi unui om care trăiește în carne și sânge? Este posibil acest lucru?” Cine erau profeții? Vă întreb: cine era David, de i-a vorbit DOMNUL în repetate rânduri, arătându-i vedenii, fiind cu el, dăruindu-i făgăduința „*nu vei fi lipsit niciodată de un urmaș pe scaunul de domnie al lui Israel*”? Apoi urmează promisiunea despre Isus Hristos, Fiul lui David. Dumnezeu nu și-ar fi putut pierde timpul cu oamenii – El i-a sfințit prin prezența Sa sfântă, a pus Cuvântul în profeți, ca ei să ni-l vestească nouă. În Isus Hristos, DOMNUL nostru, a locuit apoi, trupește, toată plinătatea dumnezeirii. În El Cuvântul s-a făcut trup, a devenit realitate.

Să revenim la Apocalipsa 1.1: „*Descoperirea lui Isus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu*”, iar acum urmează scopul: „*ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan*”. Așa a fost atunci, Pe insula Patmos. Și Dumnezeu are dreptul să facă ceea ce a hotărât în planul Său de mântuire. Fratele Branham vorbește despre îngerul DOMNULUI, care a venit la el dându-i îndrumări... Cum a fost cu Ioan? Aici este scris: „*Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan*” – ceea ce trebuia spus tuturor slujitorilor. Și, cum am spus-o noi de multe ori, ceea ce descoperă Dumnezeu unuia din slujitorii Săi, este pentru toți slujitorii lui Dumnezeu, ca ei să vestească Cuvântul descoperit și mărturia lui Isus Hristos. Condiția este ca același Duh al lui Dumnezeu care s-a odihnit peste acești slujitori ai lui Dumnezeu, și lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu, să vină peste noi.

Și cum citim mai departe, v. 2, „*care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și a spus tot ce a văzut*”. Frați și surori, puteți merge astăzi în fiecare țară, în fiecare oraș, și cartea Apocalipsei încă este pentru oameni o carte pecetluită cu șapte peceti. Când încearcă să pătrundă în aceasta, toți pot să-și exprime tâlcuirile, însă fratele Branham n-a avut o tâlcuire, ci descoperirea, pătrunderea în ceea ce este scris în toate cele 22 de capitole. Și vă spun foarte sincer, pentru mine a fost un privilegiu foarte mare când fratele Branham mi-a spus în decembrie 1962, că din cauza unei vedenii din partea DOMNULUI, în ianuarie 1963 trebuie să se mute la Tucson Arizona. Eu am mai spus-o aici o dată. Poate am spus-o de două ori. El a văzut într-o vedenie că atunci când consiliul orașului va lărgi strada pe care stă el, iar gardul său va fi lăsat jos, acesta este timpul când să meargă în Arizona, căci deschiderea

peceților este aproape. Eu, fratele Frank, în decembrie 1962 am văzut buldozerele mergând în sus și-n jos pe strada fratelui Branham, cum i-a fost arătat lui în vedenie.

Frați și surori, eu n-am sărit cândva înăuntru. Vreme de zece ani am fost în legătură cu fratele Branham, am fost martor al slujbei lui în Europa și în SUA – eu sunt un martor ocular la ceea ce a făcut Dumnezeu în vremea noastră. Apoi a venit, desigur, clipa când DOMNUL mi-a descoperit ce este în legătură cu slujba aceasta. Și vă spun: cu adevărat a mers din claritate în claritate, din descoperire în descoperire, iar astăzi noi avem o vedere de ansamblu extraordinară, și o pătrundere în planul de mântuire al Dumnezeului nostru, și de asemenea, în Cuvântul profetic.

Poate se potrivește aici... știți cu toții, în septembrie am fost în Filipine, în Indonezia – în țările din Asia de sud-est. Și în 13 septembrie, joia, am trăit pe viu cutremurul de pe insula Sumatra. Am fost în Medan, Sumatra, la 600 de km de epicentrul cutremurului. Deodată, fratele Octavius a spus: „Frate Frank, uită-te-n sus!” Noi nici măcar n-am observat că ne cam mișcam. Ne-am uitat în sus și un candelabru uriaș se balansa – nu doar trei secunde, ci se balansa întruna, în fața ochilor noștri. Și mi-am amintit cuvintele DOMNULUI nostru, care a vorbit despre cutremurele ce vor avea loc în vremea sfârșitului: „*când veți vedea aceste lucruri*”. Eram în holul celui hotel, al cărui nume, din păcate, era TIARA – dar nu contează. În orice caz, am trăit pe viu. Și în inima mea a venit gândul: ce har că trăim acum, când tot ceea ce a fost prezis că se va întâmpla înaintea revenirii lui Isus Hristos, în ultima perioadă de timp – ce har că putem fi martori ai acestor lucruri. Frați și surori, scumpi prieteni, suntem noi conștienți de acest lucru, de harul pe care l-am primit de la Dumnezeu? Noi trăim pe viu mesajul ceasului, Cuvântul făgăduinței, împlinirea profeției biblice. Știți voi ce privilegiu ne-a dat Dumnezeu prin harul Său? Noi nu stăm doar undeva și ascultăm istorisiri frumos împodobite, ci putem auzi Cuvântul adevărat și clar al lui Dumnezeu, și-l putem și așeza [corect]. Aceasta este sarcina noastră dată de DOMNUL. Și noi ne asumăm responsabilitatea înaintea lui Dumnezeu, față de poporul Său, de a da mai departe Cuvântul descoperit în întregime - din Vechiul și din Noul Testament, [dat de] apostoli și profeți – prin slujba fratelui Branham; responsabilitatea de a predica limpede precum cristalul Cuvântul lui Dumnezeu. Sarcina noastră este să lăsăm totul în forma originală, fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu, și fiecare afirmație a fratelui Branham. Așa cum răstălmăcirile Scripturii duc în rătăcire, tot așa toate tâlcuirile personale ale

afirmațiilor fratelui Branham, duc și acestea în rătăcire – și întotdeauna provoacă noi divizări. Întotdeauna dușmanul și-a întins lațul ca să-i prindă pe oameni. În locul acesta lațurile sunt desfăcute, se arată unde oamenii îi atrag pe alții după ei, făcându-și ucenici proprii. Fiecare învățătură nebiblică aduce divizare, și fiecare frate care susține o asemenea învățătură atrage după sine ucenici, care, după aceea, îl susțin. Și așa se poate întâmpla ca într-o țară, într-un oraș, să fie toți reprezentanții așa zisului mesaj, făcându-și lucrările personale. A sosit clipa, a sosit ceasul lui Dumnezeu – ziua Bibliei a sosit: orientarea noastră este în Cuvântul lui Dumnezeu, și așa rămâne în veci. Nouă ne-a fost încredințat Cuvântul; și așa cum Isus Hristos a fost Cuvântul curat, sămânța divină care a fost promisă din grădina Edenului... și de 213 ori se vorbește în Biblie despre sămânța de urmași. Iar noi suntem sămânța lui Dumnezeu. Sămânța promisă, a lui Avraam, a fost Hristos. Și în El, toate națiunile pământului urmau să fie binecuvântate. Apoi, avem toate promisiunile și toate versetele în Cuvântul lui Dumnezeu. Putem, pe bună dreptate, să afirmăm aici că n-am urmat unor basme meșteșugit alcătuite, ci Cuvântul lui Dumnezeu descoperit, Cuvântul profeției a devenit o candelă pentru picioarele noastre. Desigur, tot Cuvântul a devenit o candelă pentru picioarele noastre, dar Petru scrie mai ales despre Cuvântul profeției, că acesta nu suportă o tâlcuire personală, și cu toate acestea, sunt unii care-l tot tâlcuiesc.

Dați-mi voie să mai spun azi că acela căruia îi este descoperit Cuvântul și voia lui Dumnezeu, nu mai tâlcuiește/răstălmăcește, ci crede așa cum zice Scriptura. Cine încă mai tâlcuiește/răstălmăcește, acela nu i-a fost descoperit Cuvântul. Fie ca azi, în locul acesta, să fie o adevărată zi a Bibliei, o zi făcută de DOMNUL, pentru tine și pentru mine, pentru noi – o zi care ne bucură, pentru că am înțeles prin har, ceea ce ne-a făcut Dumnezeu. Cu toții am fost chemați afară de ici și colo... Cine v-a chemat pe voi? Cine m-a chemat pe mine? Cine ne-a chemat pe noi? Iar în clipa când L-am urmat pe DOMNUL, ocară a venit peste noi. Noi n-am mai fost înțeleși de ceilalți – fiecare biserică din care am ieșit nu ne mai înțelege. De ce? Pentru că ei au rămas unde erau mai înainte. Dar dacă Dumnezeu lucrează ceva nou pe pământ, El nu mai continuă cu sistemul vechi, ci spune „iată, Eu fac toate lucrurile noi”. Le fel în zilele noastre, Dumnezeu a făcut un început nou, prin harul Său, spre a reazeza totul, spre a aduce lucrurile în starea corectă, înapoi la [învățătura] apostolilor și a profeților. Și de aici aparține și botezul biblic.

Ieri am amintit deja, și trebuie spus, de asemenea, și azi. Toți botează în formulă, și, trist dar adevărat: primele cuvinte ale clerului dintr-o anumită biserică, fie ea luterană, anglicană, ortodoxă, catolică, sunt: „În Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”. Și această formă de salut nu este scrisă niciodată în Biblie. Înainte de anul 325, de Niceea, nu era cunoscută. Toți știau ce este scris: „*Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele DOMNULUI Isus*”. Toți știau: „*nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți*”. De ce este scris în Ioel „*oricine va chema Numele DOMNULUI va fi mântuit*”? Înainte ca eu să pot chema Numele DOMNULUI, trebuie să cunosc acest Nume. „*Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale*”.

Toți oamenii de pe la locurile de pelerinaje, pot să se roage „Ave Maria” după „Ave Maria” – la ce bun? Se roagă unui dumnezeu greșit, și lucrul acesta doare. Este înșelătorie și omenirea nu o știe. Trebuie vorbit un Cuvânt al lui Dumnezeu adevărat și clar! Întoarceți-vă la DOMNUL, întoarceți-vă la Cuvântul Lui, la modelul sfintei Scripturi, la ceea ce au făcut și au învățat apostolii și profeții. Deci, înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu.

Cine citește, apoi, sfânta Scriptură cu atenție, ori se va găsi acolo ori nu! Închipuirile nu ne mulțumesc. Și nu judecăm, dar fiți sinceri: fiecare confesiune este convinsă că crede și învață corect – și există numai o Biblie, și aceasta este tâlcuită în atâtea feluri – și toate confesiunile au propriile mărturii de credință. Pe lângă crezul comun, mai au și propriile învățături. Și unde este Dumnezeu? Unde este respectul față de sfânta Scriptură? Unde este modelul din vremea apostolilor? DOMNUL nostru spune „*voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui*”. Amintiți-vă Cuvântul din Isaia 40, unde a fost anunțată slujba lui Ioan Botezătorul – de la v. 3, apoi urmează v. 8: „*cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac*”. Iar Petru, în 1 Petru 1.18-25 a vestit Cuvântul și încheie prin cuvintele: „*Și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie*”. În sfânta Scriptură se poate găsi armonia între Vechiul și Noul Testament. Te regăsești tu în sfânta Scriptură, așezat în modelul biblic? Un Domn, o credință, un botez! Ți-a fost descoperit ceea ce s-a spus în Ioan 17? Aici este spus, de pe buzele DOMNULUI nostru, v. 2: „*după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelor, pe care I i-ai dat Tu*”. Viața veșnică nu vine printr-o acțiune religioasă; este un dar din partea lui Dumnezeu, prin Isus Hristos,

DOMNUL nostru. V. 3: „*Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu*”. Se poate vorbi despre viața veșnică, dar se poate și primi. „*Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața*”.

Din nou trebuie subliniat: ascultarea aparține credinței, și credința aparține ascultării. N-a scris Iacov foarte clar în cap. 2, despre faptul că nu este suficientă numai credința? Este suficient să-L primești pe Isus Hristos, dar după aceea, credinței trebuie să-i urmeze botezul. Iac. 2.19: „*Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară! Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică? Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: "Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire"; și el a fost numit "prietenu lui Dumnezeu"*”.

Frați și surori, DOMNUL Dumnezeu să ne binecuvânteze, să ne ajute. Eu știu că și ziua aceasta este o zi pe care a făcut-o DOMNUL, și știu, dincolo de aceasta, că voi toți ați înțeles totul corect, că v-a fost descoperit Cuvântul lui Dumnezeu, în inimile voastre. Voi ați înțeles că noi nu facem decât să dăm mai departe ceea ce a dat deja Dumnezeu. Iar voi aveți parte deplină în aceasta, și credeți așa cum zice Scriptura. Și de aceea ochii voștri, urechile voastre și inimile voastre sunt binecuvântate. Ferice de cei ce au crezut. Ferice de voi, pentru că puteți crede. Și după cum Maria a primit sămânța divină, tot așa noi, ca fecioare înțelepte, am primit sămânța divină a Cuvântului, Duhul Sfânt vine peste noi, puterea Celui Preaînalt ne umbrește și sămânța răsare – adică, germenul de viață, care este în Cuvânt, se arată. Și atunci nu mai trăim noi, ci Hristos trăiește în noi.

Fie ca toți cei ce n-au fost încă botezați biblic, să se folosească azi de această ocazie, și să se lase botezați după acest serviciu. Avem ocazia unică de a vă boteza acum în apă caldă, sub cerul albastru, la lumina soarelui. Și acesta este un dar de la Dumnezeul nostru, pentru care suntem recunoscători.

Sunteți cu toții recunoscători pentru Cuvântul lui Dumnezeu, pentru descoperirea prin Duhul Sfânt? Atunci să ne ridicăm și să-i mulțumim împreună DOMNULUI. Îl rog pe fratele Russ să vină din nou, și să se roage cu noi toți. Câți doresc să fie incluși în această rugăciune? Ia privește, frate iubit... Vorbiți Cuvântul credinței!

[Fr. Russ: *Doamne iubit, Îți mulțumim din toată inima pentru*

vorbirea Ta din această dimineață, căci Tu ne-ai vorbit prin Duhul Tău cel Sfânt și prin Cuvântul Tău. Și frații și surorile sunt gata să te slujească din toată inima. Dăruiește har – o cerem în Numele Tău minunat, Isus. Binecuvântează-i pe toți cei care și-au ridicat mâinile. Orice ar cere ei, binecuvântează-i prin har. O cerem în Numele Tău minunat și slăvit, Isus. Aleluia.]

Dumnezeu să vă binecuvânteze! El să fie cu noi. Acum întrebarea: cine dorește să fie botezat? Avem frați și surori care doresc să fie botezați? Unu, doi, trei, patru. Patru? Frumos. Luați loc o clipă, apoi toți cei ce doresc să fie botezați în Numele DOMNULUI Isus Hristos, cei care și-au dedicat viețile lor DOMNULUI, pot fi botezați.

Acum aș dori să dau posibilitatea tuturor fraților noștri care ne-au vizitat în acest week-end, ca să-i puteți vedea pe toți, ca să ne putem ruga pentru ei, și Dumnezeu să-i poată binecuvânta. Două întrebări: este cineva aici azi, pentru prima dată? Vreți să ridicați mâna? Dumnezeu să vă binecuvânteze! Dumnezeu să vă binecuvânteze! Apoi, a doua întrebare legată de o cerere: noi nu știm când vine DOMNUL. Sunt, desigur, cele două afirmații „*despre ziua aceea, sau ceasul acela, nu știe nimeni*” – așa este scris. Apoi, mai este afirmația „*când veți vedea aceste lucruri împlinindu-se, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși*”. Ambele sunt adevărate. Nimeni nu știe ziua și ceasul, dar noi am recunoscut timpul în care trăim – semnele vremii, împlinirea profeției biblice vorbesc o limbă foarte clară, și tare. Dar acum, aș dori să vă invit în călătoria noastră în Israel – numai dacă DOMNUL nu revine până atunci. Nimeni nu este legat de promisiunea sa; dacă DOMNUL revine între timp... S-o spunem așa: dacă DOMNUL vrea și mai suntem în viață, dorim să facem o călătorie în Israel, din 5 în 15 mai, și pe 14 mai să sărbătorim în Israel a 60-a aniversare de la înființarea statului Israel. Ar fi frumos dacă astăzi s-ar mai înscrie mulți – sau în următoarele săptămâni. Voia DOMNULUI, Dumnezeul nostru, să se facă în toate. Dar știți, noi iubim Israelul din toată inima, din tot sufletul, și de asemenea, contribuim la economia țării și a poporului Israel. Turismul este a treia mare sursă de venituri în Israel, dacă nu greșesc. Călătoria în Israel nu este legată numai de o vacanță, ci fiecare pas pe care-l facem acolo este biblic, și toți cei ce au fost cu noi până acum, au fost binecuvântați.

Dacă vă puteți permite, începeți și economisiți. Soția să-i spună soțului „Te rog, nu cheltui așa de mult”. Iar soțul îi poate spune soției „Ai grijă, economisește și tu puțin”. Și dacă amândoi economisesc, atunci

costul deja se acoperă. Pentru cei care sunt singuri, oricum este mai ușor – ei economisesc tot timpul. Întrebarea este însă, „pentru cine economisesc?” Deci, mai repede faceți o călătorie în Israel, și v-ați ales cu ceva.

Iar acum îi rugăm pe toți frații... Unde este fratele Daniel din România? Fratele Kupfer, fratele Inodi, fratele nostru iubit din Abidjan – toți frații slujitori să vină acum în față. Mai ales cei doi frați... Unde este fratele Daniel? Unde sunt frații noștri din Slovacia, din Cehia? Frate Müller... veniți, veniți, și ne vom ruga pentru frații noștri, ca Dumnezeu să-i binecuvânteze peste măsură. [...]